

#selfie

Caja
Cazemier

ploegsma

1

Nog voor ik goed en wel wakker was, greep ik met mijn hand naar het nachtkastje. Op de tast vond ik mijn telefoon en nam hem mee onder mijn dekbed, waar ik hem vast aanzette. Toen pas deed ik mijn ogen open.

6:55 uur. Ik werd wel vaker wakker net voor het alarm op mijn telefoon afging. Ik scrolde naar het icoontje om de wekker uit te zetten en zag dat er nieuwe berichten op Whatsapp waren. Mijn beste vriendin Lauren vertelde vijf keer dat ze niet kon slapen en hoe ze daarvan baalde. In de groepsapp met een paar meiden van school stond: ‘Is er iemand die ook niet kan slapen?’ Ze had geen antwoord gekregen. Toen was ze kennelijk gaan surfen, ze had ook nog twee links gestuurd met grappige filmpjes die ze op YouTube had gevonden. Ik typte: ‘Hey Lauren, duurde de nacht erg lang?’

Er kwam niet direct een antwoord, waarschijnlijk lag ze nu nog te pitten.

In de warmte van mijn dekbed checkte ik Insta en Snapchat en toen kon ik aan de maandag beginnen. De cijfertjes rechtsboven in het scherm gaven aan dat ik op moest schieten. Nadat ik gedoucht had, schoot ik in een strakke jeans en trok ik mijn nieuwe trui over mijn hoofd. Ik maakte me op en pakte mijn telefoon voor een selfie. Heel even bekeek ik het resultaat voordat ik de foto aan Lauren stuurde: mijn lange blonde haar dat los op mijn schouders hing, twee slaperige bruine ogen in een rond gezicht met volle lippen. Plus de witte, pluizige trui.

Nu wist Lauren alvast dat ik iets nieuws aanhad.

Ralf en mam zaten aan de ontbijttafel. Mijn vader vertrok 's ochtends altijd heel erg vroeg.

‘Goie morgen Mirte, lekker geslapen?’

‘Hm hm,’ deed ik en ik hield mijn wang voor het gezicht van mijn moeder zodat ze er een kus op kon drukken. Daarna liet ik me op mijn eigen plek zakken en legde ik mijn telefoon naast mijn bord. Ralf keek niet op of om, die zat als een zombie op zijn brood te kauwen.

‘Ben jij nog niet weg?’ vroeg ik.

‘Domme vraag.’

‘Eerste uur vrij?’ vroeg ik toen maar, maar dat was eigenlijk ook een domme vraag, anders zat hij hier niet.

Hij knikte alleen maar.

Met één oog op het scherm van mijn telefoon smeerde ik mijn brood. Twee met kaas en twee met hagelslag. Kaas voor mee en hagelslag voor nu. Ik nam het pak en strooide met rechts terwijl de duim van mijn linkerhand een bericht aan Lauren tikte. Ik zag ook dat ik mijn nagels opnieuw moest lakken. Vanmiddag doen!

‘Mirte!’ klonk de stem van mijn moeder.

‘Wat?’ Ik keek op. Vanuit mijn ooghoeken zag ik de hagelslag nog steeds vallen en geschrokken keek ik naar de bruine chocoladeberg op mijn boterham.

‘O, sorry.’ Gauw begon ik de hagelslag terug in het pak te proppen.

Nu keek Ralf wel op. ‘Gatverdarrie, en dat strooi ik straks weer op mijn brood.’

‘Ik kom net onder de douche vandaan, hoor,’ verdedigde ik mezelf.

Ralf stak zijn hand uit. ‘Geef hier dat pak.’

‘Jongens, toe nou!’ zei mam en met haar hand hield ze Ralf tegen: ‘Neem alsjeblieft de korrels van Mirtes bord.’

‘Ja dag,’ zei Ralf en hij strooide snel met het pak over de beboterde snee brood op zijn bord.

Ik stond op en haalde een schaalte uit de keuken waarin ik de berg hagelslag van mijn bord schudde. In de stilte die daarna over de ontbijttafel hing, klonk nadrukkelijk de ringtone van mijn telefoon. Kauwend beantwoordde ik de app van Lauren.

‘Moet dat nou echt zo?’ Mam schudde haar hoofd. ‘Leg die telefoon eens aan de kant en concentreer je op je eten. Jullie proeven je ontbijt niet.’

‘Ik zit niet met mijn telefoon te spelen,’ zei Ralf verontwaardigd.

Ik sloot mijn mobiel af. Oei, was het al zo laat? Snel propte ik het laatste stuk brood in mijn mond. ‘Ik moet gaan.’

‘Succes met Duits!’ riep mam me na.

Vlug poetste ik mijn tanden. Gelukkig stond mijn schooltas al klaar. Ik riep ‘Doei’ en liep de schuur in, waar mijn fiets stond. Buiten schrok ik van de koude wind en snel liep ik terug om mijn vingerloze handschoenen te halen. Vlug apte ik Lauren: ‘Ik vertrek nu.’

Ik hoopte dat ze op tijd was. In dat kleine stukje fietsen checkte ik twee keer mijn telefoon, maar nee, geen reactie, en ook bij haar huis nog geen Lauren te bekennen.

‘Ik ben er,’ apte ik. Eén minuut gaf ik haar, en niet langer. Het leek al winter, zo koud was het, maar het was pas november. Zou het gevoren hebben vannacht? Zou zomaar kunnen. Wie weet kregen we wel een strenge winter...

Ongeduldig apte ik nog een keer. ‘Schiet nou op!’

Gelukkig hoefde ik niet zo ver te fietsen als Ralf. Die moest

tien kilometer fietsen naar school! En 's middags weer terug, natuurlijk. Het was wel een punt van discussie geweest toen we twaalf waren en in groep acht een school moesten kiezen. Vooral mijn vader wilde dat ik samen met Ralf naar school in de stad ging, daar kon ik misschien in een vmbo/havo-brugklas terecht. Dat pap daar werkte, vond ik dus absoluut een punt. Ik had geen zin hem op school tegen te komen. Ralf trok zich daar niets van aan. Maar daarnaast had ik gewoon geen zin om elke dag zo'n eind te fietsen, en het allerbelangrijkste waren natuurlijk mijn vriendinnen. Die gingen gewoon naar de mavo in ons dorp, dus wilde ik dat ook. Mam vond het wel oké dat haar tweeling elk naar een eigen school ging, na acht jaar bij elkaar in de klas te hebben gezeten.

Kijk, daar was Lauren. 'Hè hè,' kon ik niet nalaten te zeggen.

'Ik heb me super gehaast,' verdedigde Lauren zich. 'En toen moest ik nog per se tandenpoetsen van mijn moeder.'

'En toen moest je je tas nog inpakken.' Ik kende mijn vriendin langer dan vandaag.

'Heb je een nieuwe trui?'

'Ja.'

'Mooi! Waar heb je die gekocht?'

We kletsten over winkels. Even verderop haalden we Puck in. Met z'n drieën fietsten we het laatste stuk naar school.

'Wat was dat nou vannacht?' vroeg ik Lauren.

'Wat was er vannacht?' wilde Puck onmiddellijk weten.

'Ik heb tig appjes van haar gehad,' legde ik uit.

'Ah... heeft ze je wakker gemaakt?' vroeg Puck.

'Nee, ik zag ze vanmorgen.' Lauren aptte mij wel vaker wakker midden in de nacht, daarom had ik mijn telefoon de laatste tijd op stil staan. Ik draaide mijn hoofd naar Lauren. 'Het leek wel een compleet dagboek, zo veel had je te vertellen!'

Lauren grijnsde verontschuldigd. 'Ik kon niet slapen. Je moet toch wat als je wakker ligt.'

'Vertel!' beval Puck. 'Waar ging het over?'

'Als ik weer eens niet kan slapen, app ik jou,' beloofde Lauren haar.

'Ik slaap overal doorheen, dus verwacht geen antwoord.'

'Dat geeft niet, Mirte geeft ook geen antwoord.'

Ik keek mijn vriendin aan. 'Ik geef wel antwoord, maar later.'

Daar was onze school, lekker klein, lekker vertrouwd. En geen conciërge die je vader was. Hier het fietsenhok, rechts het plein, als je binnenkwam had je rechtdoor de kantine en aan beide kanten de gangen met de lokalen. Super overzichtelijk en iedereen kende elkaar.

Binnen was het lekker warm. In de hal duwden we onze jassen in de kluisjes. Gelukkig was die rare regel dat onze telefoons in de kluisjes achter moesten blijven aan het begin van dit schooljaar afgeschaft. Er hingen nu telefoontassen, maar ik hield hem gewoon bij me. Hij zat dus de hele dag in mijn kontzak. Of in mijn laars.

Met mijn mobiel op stil zat ik het eerste uur wat te dromen. Het was nog veel te vroeg om al op te letten.

Het tweede uur, bij wiskunde, begon de leraar nieuwe stof uit te leggen. Ik dook weg achter de rug van mijn buurman, om de stem van de leraar op te kunnen nemen. Ook dat deed ik vaker, dan kon ik er thuis nog eens naar luisteren. De rest van het uur gingen we aan het werk met de sommen.

Het proefwerk Duits was daarna. Voor de zekerheid had ik de woordjes die ik echt niet kon onthouden op de foto gezet en aan het einde van de wiskundeles had ik de galerij alvast geopend. Ik had mijn rechterbeen, met de telefoon in mijn laars, over mijn linkerknie geslagen en als de leraar even niet keek,

wipte ik met beide handen onder tafel mijn mobiel eruit om snel even te spieken.

Daar ging de bel. Hè hè, pauze! Drie uur achter elkaar vond ik altijd erg lang, maar gelukkig kregen we de rest van de dag blokken van twee uur. En op maandag hadden we 's middags alleen gym. Gym was leuk, en het scheelde huiswerk in het weekend.

In de kantine zat ik altijd met dezelfde meiden rond een tafel, dus met Lauren, Puck, Nina, Tessa en Bashira. Nina had haar ingevulde proefwerkpapier op de foto gezet en zocht nu in haar boek van Duits op wat ze fout had gedaan.

‘Nerd!’ scholden wij haar vriendelijk uit.

Lauren zat ook naar haar telefoon te turen en op een goed moment begon ze te lachen.

‘Wat is er?’ Allemaal keken we op.

Maar Lauren liet haar mobiel in haar rugzak glijden. ‘Ach, niets bijzonders.’

Puck was opgesprongen. ‘Doe niet zo flauw.’

‘Ja, Lauren,’ vond ook Bashira, ‘je hebt een leuk berichtje gekregen. Vertel!’

Maar dat deed Lauren niet. Ze boog zich over het boek van Duits: ‘Laat zien, Nina.’

‘Als je de goede antwoorden maar niet hardop zegt,’ waarschuwde Puck. ‘Ik wil het niet weten.’

‘En ik ook niet.’ Ondanks dat ik een paar keer had kunnen spieken, wist ik eigenlijk wel dat het niet voldoende was. ‘Ik moet een 6,8 halen. Dat haal ik nooit!’

‘Telt deze nog mee voor het rapport dan?’ vroeg Lauren zich af. ‘Ik dacht het eigenlijk niet...’

O, ja. De cijfers waren al ingeleverd. Dat worden dan vier onvoldoendes. Ik zuchtte.

‘Wanneer krijgen we het rapport mee?’ wilde Tessa weten.

‘Vrijdag, geloof ik,’ zei Bashira.

‘Daarom hebben we deze week een verkort lesrooster,’ zei Nina, ‘de leraren moeten vergaderen.’

‘Misschien vliegt de school wel in brand,’ fantaseerde ik. ‘Dan krijgen we helemaal geen rapport. Of er komt een aardbeving door bodemverzakking, daar hoor je steeds meer over. En dan is er instortingsgevaar en mogen we de school niet in. Of ze vinden asbest, mag ook, dan moet de school ook dicht.’

Naast me hoorde ik het klikkende geluid waarmee Lauren een foto maakte. Haar telefoon bleef nooit lang ongebruikt in haar schooltas zitten. ‘Wacht effe,’ zei ze.

Even later trilde die van mij. Via Snapchat kreeg ik een foto van ons vijven binnen. De vlammen sloegen letterlijk van ons af, met geel, rood en oranje had Lauren die erbij getekend. We lachten erom.

‘Ik wil niet vervelend zijn,’ zei Bashira, ‘maar bij brand blijven onze cijfers gewoon bestaan.’ En ze wees naar *the cloud*. ‘En vergaderen kunnen de leraren ook ergens anders doen.’

‘Jammer...’

‘*The show must go on*,’ zei Nina. ‘De rapporten dus ook. Hebben jullie trouwens de nieuwste roddel over mijn favo vlogster gelezen? Of zou dat nepnieuws zijn?’

Ik lachte. Tot de bel ging praatten we over de vloggers die we volgden.

Lauren haakte bij mij in en fluisterde: ‘Ik moet je wat leuks vertellen.’

‘Wat dan?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Wacht even, ik laat het je zo zien.’

Zodra we in het lokaal op onze plaatsen zaten, haalde Lauren haar telefoon tevoorschijn. ‘Niks hardop zeggen hoor. Dit

is nog even heel erg geheim. Kijk, dit bericht bedoel ik. Joey heeft mijn foto's gezien op Insta en nu wil hij meer zien.' Opgewonden kneep ze in mijn arm. Ondertussen ratelde ze door. 'Zo'n prachtige naturel uitstraling, zei hij. Misschien kom ik wel in aanmerking voor een fotoshoot, hij zit in die wereld. Vind je het niet geweldig?'

'Wie is Joey ook alweer?'

'Die jongen waar ik laatst mee chatte.'

'Kwam dat bericht net binnen?'

'Ja!'

'En het gaat over die foto's die je er laatst op hebt gezet?'

'Ja.'

'Waar ken je hem eigenlijk van?'

'Weet ik veel, ik heb zoveel vrienden.'

'En nu wil hij nog meer foto's?'

'Ja, leuk hè?'

De les begon en ik moest luisteren naar de lerares Nederlands met haar tekstbegrip. Pfff, konden ze niets leukers verzinnen? Bovendien wilde ik iets heel anders begrijpen. Lauren, die misschien een fotoshoot kon krijgen...?

We hadden ongeveer dezelfde vrienden, waarom dan Lauren? Ik keek opzij naar mijn vriendin, die bij alle vakken naast me zat. Ik kende elke lijn in haar gezicht en de precieze vorm van haar voorhoofd, neus, mond en kin. Lauren was een beetje mollig. Zag die jongen dat niet? Of was dat juist mooi? Tuurlijk, zij had tenminste borsten. En op de foto's zag je niet hoe groot ze was, langer dan bijna alle jongens uit de klas. Nou ja, dat is geen kunst bij die ukkepukkie's, maar ze was ook langer dan de meeste jongens uit de derde. Op veel foto's zag je ook niet hoe mijn lijf eruitzag. Jeetje, ik herinner me nog zó goed hoe ik baalde toen mijn heupen breder en mijn bovenbenen

dikker werden. ‘Juist mooi!’ had mam gezegd toen ik klaagde. ‘En heel vrouwelijk!’ Maar ik voelde me niet vrouwelijk, ik voelde me daar te breed en mijn borsten waren veel te klein.

Ik haalde mijn mobiel tevoorschijn en keek naar een paar selfies. Ik zag een vrolijk lachende meid met bruine ogen en een beetje een kromme neus. Het hing ervan af hoe je de foto nam of dat opviel. Misschien moest ik niet zo lachen op foto’s, maar ernstig kijken, of geheimzinnig. Meer als Lauren met haar starende, mysterieuze blik... Was hij daarvoor gevallen? Ik voelde me altijd onzeker, vooral als er meer van mijn lijf te zien was.

Ik ging naar Insta en bekeek de foto’s van Lauren. Wat nou, dacht ik. Gunde ik het mijn beste vriendin niet? Túúrlijk gunde ik het haar, probeerde ik te denken.

Ineens stond de lerares Nederlands naast mijn tafel. Met uitgestoken hand en een kort knikje van haar hoofd zei ze: ‘Geef maar hier.’